

měšnika do blizkeje hěty, hdžež jemu přihotowa přiódne póslanje z lisća a z mocha.

II.

Nan a syn.

Nichtó sebi njemysleše, zo bě Bojomir w lésnej hěće wukhował křescíjanskeho měšnika, z kotrymž wšědnje někotre hodžiny přečini z rozmołwjenjom wo křescíjanskej wěrje.

Hdyž hižo běše Bojomir póznał hłowne zasady křescíjanstwa, chcyše tež swojeho nana Drohosława wobroćić. Tuž prošeše jeho jónu, zo by z nim šoł do lěsa, hdžež chcyše z nim wo wažnych wěcach porěčeć. Njedaloko za hrodom nadeńdžechu so kamjenje k sedženju, na kotrež so posynuštaj.

— „Mój syno!“ — rjeknu nan, muž sylneho žiwota ze šěrej brodu, — „póznawam hižo wot někotreho časa, zo něšto tajiš we wutrobje. Ty sy zhubił prjedawšu wjesołosć, khodžiš w myslach ponurjeny, a husto twojej licy zasapatej z tajkim wohnjom, jako by pohladał w swjatym haju na mójnych bohow. Ale, jako słyšu, wjele so njestaraš wo bohow, hdyž wot noweho měsaca sem jim hišće njeskladowaše wopory.“

— „O nano“ — wotmołwi na to syn — „poslušaj jenož, što je so mi přiódžilo w poslednim času. Njedawno wróćejo so z hońtwy, ranich z kłokom z próka wěsteho čłowjeka. Hlubina wotdželeše mje wot njeho, kotruž přeskočich, ale w tej khwili poča so kamjeń, na kotrymž stejach, hibać, a tehdy widžach wěstu smjerc před swojimaj wočomaj. Tu přibliži so zdychujcy tamny ranjeny a podawši mi powjaz zdžerža mi žiwjenje.“